

A mai kormánykoalíció társadalmi alapja: az erkölcsileg lumpenesedett társadalom

Az értelmes ember nem érti, nem értheti sok honfitársának 2002-es és 2006-os döntését, amikor – enyhén szólva – zömében kétesen meggazdagodott alakok „szocializmusára” szavaztak. Ugyanakkor, akik itt éltek a kommunizmus évtizedei alatt, nagyon is könnyen beláthatják, hogy e „honfitársai” (akiknek a haza és nemzet már jórészt csak azt jelenti, hogy nem tudnak angolul és a kisebbségi magyarok ellen szavaztak!) csak megtestesítik azt a kádári „új embert”, aki a vályúhoz való hozzájutás igénytelen szempontja szerint ítél az élet dolgait illetően.

A világtól (nemcsak pénzügyileg) elvágva, 1956 után teljes reménytelenségbe süllyedve és saját értékelvű embereitől is jórészt megfosztva, az „átlagos” magyar az egyéni túlélésre rendezkedett be – a saját „anyaországában”. (Képzeljük el ennek alapján a magyar kisebbségek helyzetét!) Ennek legfontosabb célja az volt, hogy az ember ne kerüljön az „ellenségek listájára” – a gyerek legalább tanulhasson, s ne zargassák „mindenható” bőrkabátos emberek. S ehhez pedig fel kellett adni a tradicionális (értékelvű) életkereteket – az ünnepeket, a hitet, a hazát, a véleménystb. Gyakorlatilag szellemileg-lelkileg mindent! Együtt kellett „vonulni” a hazugsággal és ürességgel! A többség egy ideig még tudta, hogy minden hazug körülötte – aztán megszokta.

Látszólag nem történt sok, csupán az emberi lét önző, önfenntartó zsigeri szférájába kellett húzódnia, s aki ebből „kiemelkedett”, annak egy fordított világ állandó maskarájába kellett öltöznie. Valójában a magyarországi kommunisták jelentős részét is identitászavar jellemezte. Ők sem voltak a helyükön, hiszen mind a befogadó népet, mind egy több ezer éves értékelvű közösséget is semmibe vettek! S az egész hamisságát bőven bizonyítja a kétszeri – sőt bizonyos tekintetben háromszori bukás – 1919 és 1945 – majd 1956! Ezek az évszámok azt mutatják, hogy honfitársaik többsége szerint igazából nem volt rájuk szükség!

De – mondhatjuk – a történelem úgy alakult, hogy szükség volt olyanokra, akik elfogadható üzletnek tekintették a „világforradalom” helyi kápóságát s az egyszer élünk jobban című, a valóságban bűnözői létformát. A kezdeti testi gyilkosságokon túl a lelkek és a szellem naponkénti megöléseit. A teremtési rend emberre vonatkozó magas feladatainak értelmetlenítését. S ha nehezen is, de kezdett kialakulni az „új emberek” lumpenesedő társadalma, amelyből lassan, de biztosan kezdett eltűnni a minőség s a mérce!

Ennek sokféle jele volt, de a lepusztítóbb, mert az embert talán leginkább degradáló, a munka becsületének hanyatlása lett. Miközben arról énekeltek, szónokoltak és azt ünnepelt(ett)ék. A megbízható iparos, munkás és a gyarapodását

szívós, kitartó munkával elérő paraszt a generációváltások során „kiment a divatból”. A falu világában volt ugyan egy ellentétes motiváció, a kolhozok ténylegesen tönkremenő és tönkretevő világában: a háztáji gazdálkodás engedélyezése. De ez szűk körre szorítva – néhány helyen (szakszövetkezetes falvak) és kis, speciális termelést folytató csoportokat leszámítva – nem az önállósító és minőségi gazdálkodás felé vezetett, hanem a mennyiségi termelés zömében pusztító kemizálással előre hajtott folyamatát jelentette. Nem véletlen, hogy ennek a termelésnek fő piaca a mindent elnyelni képes, igénytelen szovjet társadalom volt!

De a legdőntőbb mégis az volt, hogy materiálisan immár tollasodhatott az önkizsákmányoló paraszt – egyre romló egészségügyi és szellemi mutatókkal –, de nem szabadulhatott a pártállami erőszak függőségéből! Az anyagi szegénységből való kilábalás jelentős gyarapodást hozott falun, de ennek ára – túl a már említett tragikus következményeken – a kiüresedés lett. A nagy politikai és hétköznapi hazugságokra nem lehetett értelmes egyéni és közösségi létet építeni! Az régóta el-lenség volt!

A falu szellemi-erkölcsi összeomlása egyben a magyarság demográfiai katasztrófáját is magával hozta. A nép (=parasztság) létadottsága ugyanis minden társadalomban (!) nemcsak az élelmezés reprodukciója évente, hanem az „élet bővített újratermelése” is – századok óta az európai város ugyanis mindig „meddő” volt. Népeiségének növekedését a falusi bevándorlás biztosította.

A „háztájizó” falunak azonban nem volt valódi fölöslege, legfeljebb anyagilag „szinten tartotta” önmagát. De az önkizsákmányolásra hajlamos öregek kihalása után egyre vékonyodik az a tömeg, amely nem akar városiként „élvezni”! A lumpenedés kétségtelen jele ugyanis az, hogy olyan csoportok is a fogyasztás „urizáló” vermébe esnek, amelyeknek eredetileg meg volt a saját (lokális-nemzeti) kulturális „kielégülése”, s a világ rendjét nem a számukra pénzcspoló „szolgáltatási kínálatok” szabták meg. A lumpenedés a faluban a sajtyszerűség méltóságának és öntudatának elvesztését jelenti – a munka mindenképp feletti méltóságának elvesztésén túl.

A falusi/paraszti világ kiüresedésének és értelmetlenedésének pusztító hatása lett a kikényszerítetten felgyorsított „szocialista” városiasodásra is. A városba menekülő parasztság – miután egyénileg menekült – nem vitt, nem vihetett értékelvi-tartalmi örökséget abba a városba, amelyik zömmel egy értelmetlen nehéziparosítás gyökértelen és jövőtlen összefüggésében keletkezett. Miközben a város kommunista modelljének se hagyománya, se pénzügyi fedezete nem volt. A régi magyar polgári várost – a maga tőkeszegény kereteivel ugyanakkor szétverték, szervezeteit megszüntették. Az urbanizáció tehát az atomizáltság és a hamis, hazug célok közepette zajlott. A város – szinte a történelemben először – zömében legfeljebb a spontán hagyományszörzés szervezetlen állapotában vegetált a kommunizmusban. Szocialista önmagában nem volt ugyanis értelme!

A modern város európai funkcionalitásait olyan szakszerűségek és „civil társadalmi” hálózatok hordozták, amelyek a kommunizmusban egyéni és közösségi autonómiájuk miatt tűrhetetlenek voltak. A kommunista hatalom ugyanis minden

öntörvényű és független életvilágot veszélynek érzett. Tőle függetlenül semmi sem létezhetett. S innen következett a szocialista városi világ lumpenesedése – önzése, máról holnapra élése, tartalékok nélkülsége (amit jól kifejezett a panelvilág zömének pincék és kamrák nélkülsége!), szegényessége stb.

A kommunista városi társadalom még abszurdabb lumpen képződmény, mint a kolhozosított falu. Ez a világ egy nem létező „tőkére” (=proletár) kap(ott) szegényes, de kiszámíthatóan biztonságos ellátást. S aztán népessége egy része főleg a társadalom elnyomásával foglalkozhatott. Itt teljesítményről, értékelvekről vagy netalán társadalmi szolgálatról szó sem lehetett. Ez az egész bagázs, párt, rendőr, biztonsági és titkosszolgálat szakszervezet, nőtanács, béketanács stb. és kiszolgáló-személyzete a saját honfitársai ellen működtetett parazita banda volt, amely minden függetlenedési törekvést – egyébként szempontjukból jogosan – veszélyesnek tartott. Egy érték- és teljesítményelvű polgári társadalomban a lumpenek a peremen vegetálnak – a kommunizmus a középpontba állította őket!

S így nem véletlen, hogy szűk hatalmi és megélhetési érdekeik szerint alakult a „szocializmus”. Mindent akadályoztak, amely a társadalmat gazdagabbá, erősebbé és tőlük függetlenebbé tehetné volna. A legtermészetesebb emberi motivációkat ölték ki, s egy torz célstruktúrát hoztak létre: amely szerint az jut legmagasabbra, aki – bár nem csinál semmit, de – engedelmesen illeszkedik. Semmiért ugyanolyan vagy majdnem ugyanazt az „ellátmányt” lehetett kapni, mint a valódi teljesítményért, erőfeszítésért. Bizonyos propagandaszempontokból fontos területeket leszámítva (sport, néha tudomány és művészet – mert ez utóbbiak már „veszélyes” szférák lehettek).

A kommunizmus világa tehát az önkény világa volt. Az ún. szocialista törvényesség csak azt jelentette, hogy formálisan hogyan lehet embereket ellehetetleníteni, sőt akár kivégezni is! A félelem és a hazugság állandó uralma egy idő után már „normálissá” tette a lumpenességet. Ha ügyes vagyok, haladok, ha balek módon ragaszkodom elvekhez, értékekhez és teljesítményekhez – akkor lemaradok még az általános szegényességben is! A lumpen mindig a máséból, a mások munkájából él, hiszen ő nem dolgozni akar, csak élvezni. Alig valakit érdekelt már a kádárizmusban az, hogy mi miből, mennyiért s hogyan van. A nyugati minőséget ugyan bámulta a magyar lumpenség, szívesen lett volna annak is haszonélvezője – de már csak ügyeskedni tudott. Így jött el a privatizáció kora. Az az idő, amikor a lelkileg már régen érett lumpenek a közvagyonot maguknak ügyeskedhették – a proletárok várták a régi jó időnél a jobb (nyugati) újat.

Eme zömében hit nélküli, de immár önjáróan hiszékeny tömeget a kádárizmus sikeresen kapcsolta rá a magántulajdon nélküli hazug nemzetpusztító rendszerére. Kialakult az új ember, aki a kevés biztossal boldog, s ígéretekkel vezérelhető. A passzív lumpenség kifejeződése a május elsejei ingyen meleg sör és hideg virsli ajándéka és a brigádnaplóba beragasztott, zömében nem használt színházjegy, s a kabaré, amely az engedélyezett szabadság boldogságának „igényesebb” csúcspontja írta a megbízható (=engedélyezett) szerzők jól fizetett hadával. A legvidámabb barakk gyilkosan igaz kategóriája – sajnos – a lumpenség önkéntes tömegességére

utalt! Utóbb – a Vörös Hadsereg nevű csürhe elvonulása után – ki is derült, hogy a vidámparakk-lét sokaknak az élet csúcса volt. S az is világos lett, hogy a magyarországi lumpenek nem akarnak többet, mint amit Kádár adott nekik.

A legnyomorultabbak, a kiszolgáltatott önállótlank ragaszkodtak leginkább egykori szolgásgba süllyesztőikhez! 1956-ban még eleven erkölcsiségű lázadó városok mai rozsdáövezetei adtak folyamatosan mandátumot eszmények nélkül harácsoló vörös tőkéseknek. Az illyési vers szerint ők tényleg szem voltak, lettek a láncban, elvesztvén önálló emberi méltóságukat! A magyarországi lumpen egy világtörténelmi gyilkos utópista kísérlet sikeres produktuma. Neki már nincsenek objektív értékkapaszkodói – Isten nincs vagy már olyan messze van, hogy helyére sokaknál Gyurcsány került.

A mai magyarországi lumpen már olyan, mint az ókori római proletár – a munka nélküli (média) cirkusz hálás közönsége. Demszky utcai happeningjeinek „spontán” időtöltést kereső népe. Hogy miről is volna szó? Nos az nem érdekes – ha kellemesen múlik az élet, miközben okos üzletembereknek telik az erszénye. Ezek szavaznak készséggel – pénzért! – fúrófejek elnevezésére, ostoba „liba” műsorok sztárjaira, s úgy érzik, hogy ők valakik, és számítanak, miközben máról holnapra élnek. A zsigerekre redukált materialista ember diadalmenete ma sokszor Magyarország, azok világa, akik okos csalók tömegerejét biztosítják. Hiszen a mai kormánykoalíció a tisztességtelenség és a butaság győzedelmes egységének is minősíthető – egy pojjácaival az élen.

Aki ezzel a közeggel el tudta hitetni – a tisztességtelen és kommunista kiválasztottságú média segítségével –, hogy az őket zömmel munkanélkülivé tévő korlátlan szabadpiac a szép új világ kapuja. S a régi, minden erkölcs híján élőködő szakszervezetek vezetőinek zöme asszisztált ehhez. A mai magyarországi szakszervezetek többsége a lumpenség virága! Ők ugyanis a hatalom oldalán állva működnek még ma is – kiemelkedően jó pénzért! Egy világ lumpenségét aligha jellemzi jobban az, hogy a hivatalos „érdekvédők” nem megbízóikat képviselik! Ez már azt jelenti, hogy egy „normális” társadalom „magasabb” szintjeit is meg lehet venni!

Hiszen az, hogy újságot/újságíró, tv-s „személyiséget” meg lehet venni, teljesen „normális”. Az ilyen figurák többsége ugyanis legtöbbször csupán saját érdekeit képviseli ma nálunk, sokszor félművelt és gyökértelen emberekről van szó, akiket nem érdekel az, hogy mi történik másokkal. Ez a kiszolgáló réteg örök életű, a mindenkori lumpenség „krémje” – hiszen ezek most is állítólagos „elit” jelentenek, naponként „megmondják” az „igazat”. A parazita médiamunkások és a lumpenesedő nép szoros kapcsolatának „feltörése” nélkül nem gyógyulhat meg a magyarság. Sajnos, a tömeg utánzási idiotizmusa olyan mértékű, hogy elemi érdekei ellen is képes cselekedni (lásd az irracionális hitelfelvételeket, a teljesen értelmetlen – például nyaralás hitelből – eladósodást)!

A „demokratikussá” lett nép valójában tényleg csöcselékké válik, hiszen – „hite” szerint – neki is „joga” van arra, hogy korlát nélkül *élvezzen!* Pedig ez csak átmenetileg – az ún. jóléti nyugati világban mintegy 40 évig volt – „természetes”. A törvények és erkölcs nélküli „nép” azonban sohasem érti a valóságot, s a múlt

bizonyos – számára kedvező – elemeiből ítél, hamisan. Mint most is, amikor a kádárizmus hatalmi érdekű eltűnt biztonságából ítél a közvagyont ellopó gyurcsányokat illetően. Az elkerülhetetlen emberi hierarchiák értékéről persze mindig az etikai-értékelvi elemek döntenek. *Képes-e szolgálni is egy egyenlőtlenségi rendszer?* A csak uralmi és keveseknek hasznos rendszerek a modernség korában is rövid életűek.

A kommunizmus is az volt – történelmi léptékkal mérve! – de az igénytelenség mérge ott maradt az emberek idegeiben. Jól előkészítve térségünkben a plutokrácia velejéig hamis maximális profitos „demokráciájának” uralmát. Ez az atomizált népet jelenti, amelynek nincs már közösségi-értékelvi életformája, hanem helyette a *hamis ígéretű „szabadság”* üli meg a tömeggé (csürhévé) lett népet – amely *szeret bitelből nyaralni!* Az istenadta „dolgozó” nép, amellyel etikailag mindig lehetett – akár elitista értelmiségieknek is – azonosulni, eltűnik, hogy helyet adjon a zsigeri (=kulturálatlan) közönségességnek. Ez a szociálliberalizmus politikai világának alapja. *Ezzel már nem nagyon lehet szolidaritást vállalni!*

Nem lehet, hiszen ez a nép – s nem csak bizonyos kisebbségi csoportjaiban – nagymértékben kriminalizálódik is. *Nemcsak gyakran lop, hanem sokszor minőség nélkül dolgozik, termel és mindezek ellenére mindig többet is akar kapni! Itt jön elő a kommunizmus győzedelmes, lumpen elve: minél kevesebb munkáért, minél több bért!*

Míntha létezne az örök „terülj asztalkám!” Mi lehet egy világból, ahol kötelességeket már nem vagy alig, vagy csak átmenetileg vállalnak?

A hazug „emberjogi” neoliberális itt ölelkezik a kommunizmussal igazán bensőségesen. Ígéret ígéret hátán, s aztán most a tőkeerőviszonyok (régén a pártállami hatalmi összefüggések) döntenek. *A „nép” magát szabadnak érezve (és hirdetve) legyen ténylegesen kiszolgáltatott. Ez a modern baloldali „harmadik utas” demokrácia lényege.* A valóságban pedig egyre kisebb az esélye bármiféle felfelé való társadalmi mobilitásnak – hiszen a népnek nincs pénze, s a piacon nincs tőkéje. Egyetlen esélye marad: versengés a szolgaságban s az új urak mecénási kegyelme. Demokráciáról szó sincs – erről gondoskodik az üres műveltségű iskola és a hazugsággal nagyon is teli média! Az a közeg, ahol aztán egyéni boldogulásért hálás (hamis) szolgák kerestetnek annak elhitetésére, hogy van – a nem létező – esély. Amerikai álmom világméretében, akár gyatra angollal és persze globalista saját testvéreket megtagadó önfeladással.

A régi rendi társadalomban a népnek is volt – bár alacsony – méltósága. A mai neoliberális globalizmusban a nép úgy „uralkodik”, hogy gyakorlatilag semmi jussa sincs! *A régi uraknak sok kötelessége volt, az új pénzügyi plutokratáknak csak szabadságuk van!* S ezt *elvileg* a nép is követheti, de ha nem sikerül – és miért sikerülne? –, magára vessen.

A nép képlékeny – értékelvű létkeretek nélküli – masszává tétele törékennyé teszi a társadalmat általában is. Egy önző, szolgálat nélküli uralom ugyanis legfeljebb fagyöngyléthez elég. Egyszerűen nem állhat meg a kötelességek nélküli, pusztán elnyomó (milyen találó *önmagára nézve* a marxista kategória!) struktúra/állam. Ez ellen *etikusan, joggal bárki* felléphet (pusztán egyéni érdekeket is követve!)

– így lehetett sikeres egykor az elementárisan emberellenes kommunizmus is. A globalista korlátlan kapitalizmus világméretű győzelme idején „bármely utcasarkon” ott leselkedik újra az egyenlősítő kommunizmus, hiszen a tudatosan elbutított tömeg számára ez az érthető! A teremtés rendjét figyelmen kívül hagyó (fehér) kapitalista materializmus mindig létrehozza a vörös (szegénységi) materializmus „bosszúálló” formáit! S ilyenkor senkinek sincs menekvés, aki „jobban áll” (él). Semmilyen fegyver sem segíthet ott, ahol az emberek óriási tömegei számára nincs veszítenivaló!

Teljesen lumpenesíteni egy társadalmat nem lehet – egyszerűen az istenképűség lelki adományai miatt nem. Amit idealista materialisták az „ellenállás szellemének” neveznek, az egy határon túl mindig „felhorgad”. *Ma a magyar társadalom nagy része még romlik – mert menekül a valóság elől.* De már nem sokáig tud – kórház nélkül, iskola, vasút, posta, orvos és főleg munka nélkül. S hiába globális a világ – a tőkének. Az embernek még a hazájában sincs, lehet otthona – hiszen csak termelési költségtényező mások maximális profitjának érdekében. Nem több, mint Madách írta: „a gülához követ hord az erősnek s állítván utódot, jármába meghal”.

Egyszóval az életet nem lehet tartósan a haszonnak alárendelni, mert az emberség isteni része úrrá tesz a természet felett, s nem ismer el holmi pénzhatalmat sem, amely egyébként is az emberi munka és fogyasztás nélkül halott! Aki az isteni személyességet költségtényezővé redukálja, az nagyon nagyot kockáztat. Sokáig győzhet, s élvezheti átmenetileg *mértéktelen uralmát*, de örökké nem! Még a lumpenesedett ember is hordozza a szellem és lélek isteni erejét! A lét törvényeivel nem törődő neoliberális globalizmus sorsa nem a saját mohó kezében van, hanem azokéban, akikben sokáig szenderegnet a beléjük is ültetett isteni öntudat. Úgy tűnik, hogy világunk a materializmus totális győzelme idején immár eljutott a korszakváltás súlyos idejéhez. Innen már csak felfelé vezet az út, noha sokan még mindig lefelé süllyednek. ❖